

Érthető?

MŰBÍRÁLAT - SZÍNHÁZ - LXIV. évfolyam, 49. szám, 2020. december 4.

(Katona József: *Bánk bán*, r.: Vilmos Noémi, Pécsi Nemzeti Színház)

A rendező azonban továbbra is ironikusan viszonyul az alapanyaghoz: derülünk a *Bánk bán* „nemzeti drámaságán”, a ráakódott kultikus gennyen, mintha még mindig a szándéka ellenére komikus, fennkölt szöveget mondanák a színészek. Így viszont a távolság erősebb (legalábbis számomra erősebb), mint az „aha” élmény: a *nahát, most már értem*. Bera Márk Bánkja például egy paprikajancsi, és a legtöbb helyzet is bohózatba illő: Bánk és Melinda hálószobájából a félrelépés utáni reggelre egy francia bohózat „átjáróháza” lesz, II. Endre egy szerencsétlen. Nagy farce is kerekedhetne ebből, ami eredeti rendezői elképzelés, a kérdés csak az, hogy itt ez az olvasat mitől nem válik a *Bánk bán* paródiájává. Marad-e emberi tartalom is, túl az irónián?